

Pels dret dels pobles

Els recitals d'Alan Stivell, el més carismàtic representant de la música celta, no es prodiguen en excés. Fa uns dies que la seva arpa va tornar a sonar, en un concert únic, a Euskadi.

L' Alan Stivell que tenim davant recorda vagament el de les fotografies (escasses i antigues) que apareixen als cartells publicitaris. L'ídol de la música folk dels anys 70 ha perdut pel camí la barba i la duresa en la mirada. Amb 15 discos a les esquenes i la satisfacció d'haver obert l'escletxa als actuals cultivadors de la música celta i, sobretot bretona, va portar al Teatro Barakaldo, al País Basc, un dels escassos recitals amb què delecta un públic iconoclasta.

—*Entre la seva última gravació, el 1985, la recopilació de la seva obra el 1988, i aquest moment actual, hi ha hagut un llarg silenci discogràfic. ¿No té res de nou a dir als seus fans?*

—El meu proper disc surt aquesta primavera i tractarà sobre un tema que sempre m'ha preocupat en gran manera: la comunicació entre els ésser vius. Hi participaran membres de grups de Gran Bretanya i França i s'hi inclouran instruments de música rock, sintetitzadors, cornamusa, bateria, arpes, etc.

—*¿A què s'ha degut aquesta absència de noves edicions?*

—Després de 15 discos, vaig creure oportú fer una parada i treballar en quelcom nou, però en les millors condicions possibles.

—*¿Creu que encara està vigent la seva obra anterior, que pot arribar a connectar amb la generació contemporània?*

—Algunes de les meves creacions més antigues estan molt properes al que passa actualment. La primera cançó

del meu primer àlbum parlava del bosc de Broceliande, un lloc mític i irreal que es va cremar l'octubre de l'any passat i era un dels més estimats i mitològics de Bretanya. Parlar d'això és parlar dels problemes ecològics i culturals de la civilització bretona.

Als seus 47 anys Alan Stivell assegura que el seu únic tresor material és l'arpa que va reconstruir el seu pare a partir de les escultures que es conservaven a les catedrals. Avui en dia, són molts els grups que han incorporat aquest vestigi rescatat del passat al seu quefer quotidià.

—Sóc molt sensible —assegura— al que passa al meu voltant i la meua evolució, referida a l'estil, es dona per un procés que es posa de manifest en la pròpia tecnologia. En principi, he endollat l'arpa a la corrent elèctrica i a l'equip de so.

—*¿Per què va abandonar la primitiva formació de la bagad per incorporar el rock al seu treball?*

—Tenia la impressió que amb la *bagad* estava arribant al límit del que es podia fer i necessitava expressar-me d'una altra manera. Fou una necessitat de crear una reacció entre els aficionats a la música tradicional. També l'imperatiu personal d'anar més lluny en l'expressió de la música celta.

—*¿Segueix negant-se que l'enquadran com a cantant folk?*

—No estic d'acord amb aquest raonament cartesà. La música popular va més enllà. Es pot fer folk-rock, folk-jazz... Els músics que són creatius poden estar connectats, fins i tot, amb la *new age*. El problema és la forma de pen-

sar occidental, que no és cèltica i necessita etiquetar-te, tancar-te en algun capítol.

—*¿Com defineix llavors la seva música?*

—És molt intimista i molt rock al mateix temps. M'encanta presentar les dues persones que hi ha dins de cada un: la sensible i la vital.

—*¿I com es du a terme la fusió de les dues corrents?*

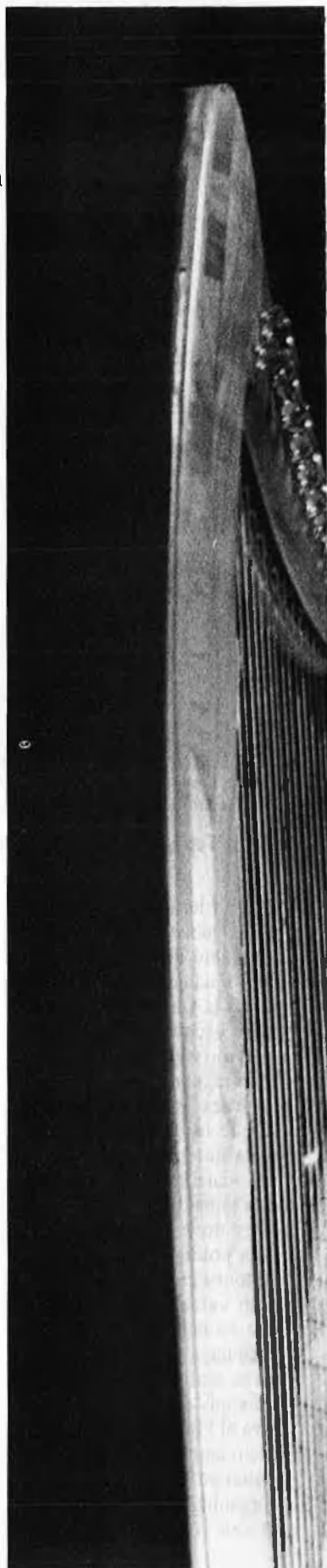
—Les possibilitats són infinites. La barreja és infinita. Originalment, la música celta i la rock tenien les mateixes bases fonamentals, però, des del principi amb influències xineses, africanes, americanes, de la resta del món. Aquesta barreja és la prova que es pot mantenir la fidelitat a les pròpies arrels, però acceptant totes les aportacions que siguin enriquidores.

Potser una prova més del seu afany d'intercomunicar experiències i tradicions sigui la seva incredulitat davant l'establiment de fronteres. Quan se li pregunta perquè no hi creu, contesta:

—Perquè defenso el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos. Sé que és una idea que està en tela de judici, i també el perillós que arriben a ser els grans estats, les grans potències. Sempre he somiat una confederació mundial conformada per localitats petites. Podria ser una confederació on el País Basc, Catalunya i Irlanda estarien incloses i s'hi viuria en pau.

—*Si partim de la premissa que el folk és un fenomen minoritari. ¿Què se sent quan s'aconsegueix reunir, com vostè ha fet, més de 45.000 persones en un estadi?*

—Es té una sensació energè-

Més de trenta anys de música celta

Fa més de trenta anys que Allan Stivell va iniciar el seu *apostolat*, arpa celta en mà, pels camins de la música etnogràfica.

Nascut el 1944 al si d'una família on la investigació musical era la nota dominant, va aprendre prompte a tocar tots els instruments clàssics de la música bretona en particular i celta en general. Piano, arpa, flauta irlandesa, bombardada, cornamusa... No és estrany, doncs, que els seus principis tinguessin lloc a l'interior del *Bagad Bleemoir*, una clàssica formació de gaita i bombardada.

Fou ell qui, als inicis de la dècada dels setanta, va propiciar l'eclosió del folk-rock i de la música bretona a Europa, que va representar una veritable revolució cultural a Bretanya, arrel de la seva segona actuació a l'Olimpia de París, el 1972.

La música folk deu a Alan Stivell l'haver obert, com a pioner, els camins pels quals, posteriorment, han resseguit altres grups i solistes. I, amés, li deu aquesta faceta innovadora que ha reunit, sota un mateix so, el ritme més tradicional amb la tecnologia més avantguardista.

tica. De festa. Quan malgrat que no es tracta d'una música ben cuidada pels mitjans de comunicació et trobes amb aquest fenomen, et produeix encara més plaer. I és fruit, en certa manera, del treball dels joves que organitzen els festivals, que gosen afrontar una massa de periodistes *especialitzats* que decideixen què és el que es porta i el que no es porta.

La seva música té una ànima tan vella com la dels druides i, a la vegada, tan jove com el sol que, penjat del seu coll passeja per l'escenari disfressat d'amulet celta. La tradició dels ritmes ancestrals, transformats per l'alquímia del sintetitzador.

Carmen T. Garcia

